

Той го погледна строго, почти прѣзрително, сѣкашъ че съ тоя леденъ погледъ искаше да му допълни: „Викашъ ма сега, че нѣма надежда вече, нали?“

— Помогнете, господинъ Чириковъ: вий сте ми послѣдната надежда, спасете жена ми, млада е още! — думаше умолително чиновникътъ, като гледаше растрепано стѣнния часовникъ, и всѣка минута, която го дѣлеше отъ болната, струваше му се по-дълга отъ часъ.

Лѣкарътъ помисли и каза:

— Добръ, щж дойдж да я видж — само единъ четвъртъ имамъ свободенъ; по единъ часътъ приемамъ болнитѣ си.

* * *

Изъ пхтя той распитваше момъка съ какво сж лѣчили двамата лѣкари жена му. Отъ отговоритѣ му, той разбра нѣщо и се намръщи. Той не скри извѣстно безпокойство; но Шандовъ не гледаше лицето му. Той гледаше мислено младата си жена търтена на леглото отъ жестока болестъ, блѣдна, изсхнала. Въ продължение на тия три мѣсеца той бѣ прахосалъ по лѣкове и докторски възнаграждения сичката си спестена икономийка и отгорѣ — задлъжнѣлъ сума, за нѣколко бждщи мѣсечни платки. Машинално попиа жилета си и видѣ, че нѣма нищо тамъ, а трѣбваше веднага да плати петътъ лева Чирикову. Капки студенъ потъ изби челото му. Отъ тая мисль смаянъ, той не зачу доктора, който дваждъ го попита нѣщо, безъ да получи отговоръ.

Подиръ нѣколко минути колата спрѣхж прѣдъ кжщата.

На желѣзния креватъ бѣше прострена въ неподвижно състояние болната, млада още и хубава жена; чъртитѣ ѝ се бѣхж събрали и искривили отъ мжки, очитѣ, джл-